

При виробництві стандартних кранів в Україні буде досягтися подвійний ефект економії:

1) зокрема, показник собівартості виробництва 1 кг вантажопідйомності крана для Олександрійської фірми “Віра-Сервіс” становить 0,8 – 0,9 євро;

2) економія накладних витрат при поставках матеріалів, так як виробництво металоконструкції крана буде зосереджено в Україні, що істотно знижує витрати на перевезення крана (здійснюється перевезення тільки імпортованих комплектуючих, які становлять лише 10-15% ваги крана). Іноземний партнер для виробництва металоконструкції закордоном використовує український металопрокат (один з постачальників: ПАТ “Донецький металургійний завод”), що об’єктивно збільшує вартість металу на величину накладних витрат з транспортування і митного оформлення (мультиплікаційний ефект від виробничо-збутової кооперації).

7. Вважаємо міжнародну виробничо-збутову кооперацію у сфері кранобудування однією з найоптимальніших та реалістичних з позицій можливості реалізації моделей розвитку даної галузі машинобудування в Україні. Має місце низка позитивних і негативних ефектів, пов’язаних із зазначеною моделлю.

Основним позитивним ефектом від міжнародного партнерства є:

– можливість отримання від іноземного партнера сучасної технології виробництва, яка характеризується низькою матеріаломісткістю, трудомісткістю та забезпечує більш низьку собівартість (у 1,5 рази), та інжинірингу;

– скорочення термінів виробничого циклу;

– досягнення міжнародних стандартів щодо якості продукції.

До основного негативного ефекту, який необхідно враховувати при пошуку коопераційного партнера, відносимо втрату частини постійних клієнтів, що пов’язано з головним інтересом іноземного партнера – використання напрацьованої вітчизняним кооперантом його клієнтської бази та наявної збутової системи при вході й закріпленні на новому ринку.

САПІГА Р.І.

Військовий інститут Національного університету “Львівська політехніка”

ВОЄННО-ЕКОНОМІЧНА БЕЗПЕКА КРАЇНИ ЯК НАСЛІДОК ІНТЕГРАЦІЇ ЛОГІСТИЧНИХ ЗАСОБІВ ДЕРЖАВИ ТА ЛОГІСТИЧНИХ ЗАСОБІВ ЗБРОЙНИХ СИЛ

© P.I.Caniza, 2012

Бойовий потенціал Збройних Сил України істотно залежить від здатності його підтримання, що окреслено поняттям “Sustainability”, дефініція якого може бути представлена системним охопленням таких складових: утримання солдата (Sustain the Soldier), утримання матеріалу (Sustain the Material), постачання і розподіл (Supply and Distribute), забезпечення інфраструктури (Provide Infrastructure Facilities), забезпечення підтримки (Provide G5 Support).

З цього виникає, що всі процеси підтримання і забезпечення є процесами детермінованими та вимагають точної організації, планування і контролю виконання. У такому розумінні ці процеси, ускладнені динамікою змін під час бойових дій та під час підготовки, можуть бути гальмом бойових дій, зокрема з причини високої часо- та матеріаломісткості процесів постачання військ. Власне цим аргументується впровадження маневрово-рейдових дій на противагу традиційній логістиці, що означає позбутися швидким операційним одиницям (структурам) так званого “логістичного баласту”, існування якого генерує додаткові витрати (табл. 1).

Дихотомія відносин “бій-забезпечення” як джерело “логістичного баласту”

№ п/п	Ознаки дихотомії	Бій	Забезпечення/ підтримання
1.	Темп змін	Високий темп змін, постійні зміни часу, людей...	Малий темп змін, відносна стабільність
2.	Характер процесу	Динамічний	Статичний
3.	Управління процесом	Управління ситуаційне	Управління класичне
4.	Прийняття рішень	Команди, накази малої часомісткості	Обґрунтування рішень за фазами (планування, організування, контролювання); часомісткий процес, що викликає запізнення
5.	Точність і надійність дій	Висока	Низьке, що вимагає додаткових витрат та охорони майна

Усунення явища дихотомії як джерела некорисних (зайвих) витрат лежить у площині інтеграції цілей і завдань військової та цивільної логістики. Можна стверджувати, по-перше, що воєнно-економічна безпека країни є опосередкованим наслідком впливу цивільної логістики на досконалість військової логістики. Зокрема, зі сторони цивільної логістики для потреб військової логістики можна здійснити систему ключових заходів, котрі дозволяють мінімізувати логістичні засоби та процеси (послуги) (рис.1).

По-друге, воєнно-економічна безпека країни є безпосереднім наслідком інтеграції логістичних засобів держави та логістичних засобів збройних сил країни. Зокрема, до логістичних засобів країни варто віднести: комунікаційну мережу країни, її стан та технічне обладнання; застосовувані комунікаційні стандарти, логістичні термінали і перевантажувальні вузли, склади і складську базу, торгіву і оптову мережу, ремонтно-відновлювальні бази; станції палива і трубопроводи, лікувальну базу і госпіталі, пропускну здатність комунікаційної мережі, телекомунікаційну інфраструктуру країни, екологічний стан природного середовища.

Очевидно, що логістичний потенціал ЗСУ потребує детального аналізу структури за ієрархічними рівнями стратегічного, операційного та тактичного призначення.

Цивільна логістика у сфері:						
проектування амуніції і інших бойових засобів	удосконалення та зниження потреб упакування	розміщення державних резервів та запасів	використання альтернативних джерел енергій, субституція традиційних ПММ	використання сучасних технологій та засобів транспорту	виробництва та експлуатації бойових засобів, логістичних засобів	постачання матеріалів
Забезпечує користі для логістики військової						
зменшення ваги і габаритів	зниженням витрат пакування та вантажною стандартизацією	зниженням запасів операційних структур та збільшенням використання цивільних суб'єктів	зниженням залежності від ПММ та підвищенням використання електроенергії	зниженням витрат транспорту за рахунок стандартизації та інтермодальності	зниженням витрат експлуатації та ремонту, використанням модульних конструкцій, інформаційних та роботизованих технологій	за рахунок ефективного впровадження концепцій Just in Time, що знижує витрати запасів

Рис. 1. Мінімізація логістичних засобів і послуг як чинник зростання воєнно-економічної безпеки
Джерело: власна розробка

Володіючи актуальною інформацією про стан логістичного потенціалу країни та збройних сил, можна оптимізувати їх логістичне забезпечення шляхом оптимізації планування, здійснивши його у два етапи: концепційне планування логістичного забезпечення ЗСУ; фізичне планування логістичного забезпечення ЗСУ. При цьому, важливо розрізняти планування логістичного забезпечення для трьох варіантів: в стані миру, кризи та війни, що можна відповідно окреслити як традиційне планування, кризове планування та воєнне планування логістичного забезпечення.

Традиційне планування визначається стабільністю операційних засад і певним “часовим комфортом”. Його здійснення може відбуватися на засадах довгострокового планування. Вірогідні недоліки цього планування можна поточно корегувати згідно стабільних, наприклад, економічних показників якості логістичного забезпечення.

Тимчасовий етап кризового планування характеризує ситуативна змінність і більш проблемний часовий горизонт. Суттю кризового планування є швидка трансформація процесу логістичного забезпечення до якісно нових завдань, які виконуються у зовсім різних просторово-часових умовах. Воно вимагає глибоких змін в сфері критеріїв і порядку функціонування логістичної системи.

З точки зору планованих процедур найважливішою сферою військового планування логістичного забезпечення в період бойових дій є перманентний дефіцит часу, сильно урізноманітнена шкала потреб і велика динаміка часо-просторових змін. Під час бойових дій дефіцит часу істотно впливає на якість створеного плану логістичного забезпечення.

САМУЛЯК В.Ю.

Національний університет “Львівська політехніка”

КЛАСИФІКАЦІЯ ІНСТРУМЕНТІВ УПРАВЛІННЯ ЕКОНОМІЧНИМ РОЗВИТКОМ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ

© В.Ю. Самуляк, 2012

Для вітчизняної промисловості характерним є недостатній рівень культури управління. Більшість систем управління, що утворились у роки адміністративно-командної економіки, перестали відповідати вимогам сьогодення. Науковці-економісти вважають, що удосконалення системи управління підприємствами є основним завданням у даній ситуації. Від правильності побудови системи управління значною мірою залежатиме ефективність функціонування усього підприємства у мінливому взаємопов'язаному ринковому середовищі. З огляду на це, теоретичної та прикладної цінності набувають проблеми дослідження існуючих методів та інструментів до управління підприємствами в цілому, а також вивчення можливостей їх застосування до вирішення проблем управління розвитком.

З числа авторів, які значну увагу приділяють методам та інструментам управління економічним розвитком підприємств, варто виділити таких: Б. Андрушків, П. Друкер, А. Загородній, О. Мельник, Р. Каплан, Є. Крикавський, О. Кузьмін, Д. Нортон, І. Олексів, М. Тимошук, Н. Чухрай, А. Шеремет та інших. Результати вивчення наукових та прикладних джерел дозволяють запропонувати комплексну класифікацію інструментів управління економічним розвитком промислових підприємств.

Вміле застосування інструментів управління дозволяє не лише адаптуватися підприємству до умов зовнішнього мінливого середовища, а є суттєвою допомогою керівникам у запобіганні невизначеності та забезпеченні сталого розвитку підприємства. Термін інструмент (від лат. *instrumentum* – знаряддя) означає засіб для досягнення певної мети та виконання поставлених завдань. За тлумачним словником, інструмент – знаряддя або пристрій для обробки матеріалів, вимірювань, знаряддя для праці, засіб для досягнення цілей тощо.

Ідентифікування основних інструментів управління економічним розвитком промислових підприємств, а також формування уявлення про їхню різноманітність, дозволяє систематизовано та розвинуто класифікувати їх за низкою ознак. За основу класифікації інструментів управління прийнятий набір менеджменту Кузьміна О.С. та господарських рішень Фещура Р.В., який доповнено рядом ознак (за функціональною спрямованістю, за областю застосування та за формою вираження), а також розширено підвидами інструментів управління (див. табл.).